STENHJERTAT,

NOVELL af HOFFMAN.

Öfversättning.

FAHLUN 1821. O. U. Arborelius et Comp.

Förord till den elektroniska utgåvan

Det tyska originalet *Das steinerne Herz* utkom 1816-1817. Denna svenska utgåva från 1821 har ingen angiven översättare. Kungliga biblioteket har låtit digitalisera sitt exemplar, varifrån de scannade bilderna och OCR-texten i januari 2016 kopierades till Projekt Runeberg för att kunna korrekturläsas.

Stenhjertat.

För hvarje resande, som på ljusa dagen nalkas den lilla staden G. från södra sidan, visar sig till höger en half mil från staden ett ståtligt landtställe, som med sina underliga granna takprydnader framblickar ur den mörka skogen. Denna skog omkransar den vidlöftiga trädgården, som sträcker sig långt, utföre åt dalen. Kommer du någon gång, käre läsare, den vägen, så låt hvarken det lilla uppehållet i din resa, eller de drickspengar, du kan behöfva ge trädgårdsmästaren, afskräcka dig, utan stig vackert ur vagnen, och låt för dig öppna huset och trädgården, föregifvande, att du ganska väl känt den framledneägaren till detta vackra landtställe, Hofrådet *Reutlinger* i G. Verkligen kan du ocksa med full rätt göra detta, om det skulle behaga dig, att ända till slutet genomläsa det, som jag just nu står i begrepp att berätta dig; ty jag hoppas, att Hofrådet Reutlinger skall då med hela sitt besynnerliga väsende stå så lefvande för dina ögon, som skulle du verkligen sjelf hafva känt honom. Redan utifrån finner du byggnaden på gammalmodigt groteskt sätt smyckad med brokiga målade sirater, du klagar med skäl öfver smaklösheten i dessa till en del sinsemellan stridiga väggmålningar, men vid närmare betraktande fläktar en underbar ande emot dig ur dessa målade stenar, och med en stilla rysning, som öfverlöper dig, inträder du i den vid försalen. På de i fält afdelade och och med hvit gipsmarmor beklädda väggarna ser du med granna färger måladearabesker, som i de underligaste föreningar framställa mennisko- och djurgestalter, blommor, frukter, stenar, och hvilkas betydelse du utan vidare förklaring tror dig ana. I Salen, som uptager den nedra våningen på bredden och uppstiger ända öfver den andra våningen, synes i förgyldt bildhuggeri allt det plastiskt utfördt, som utantill genom målningar antyddes. Du skall i första ögonblicket tala om den förderfvade smaken af *Ludvig* d. 14:des tidehvarf, du skall fara ut öfver det barocka, öfverlastade, brokiga och smaklösa i denna stil, men har du ungefär mitt sinne, fattas dig icke lefvande fantasi, hvilket jag altid hos dig, gunstige läsare, förutsätter, så skall du snart förgäta allt detta i sig sjelft grundade tadel. Du skall blifva så till mods, som vore det regellösa godtycket endast mästarens fria spel med bildningar, öfver hvilka han förstod attoinskränkt herrska, men äfven så, som sammankädjade sig allt till den bittraste irroni öfver det jordiska äflandet, hvilken är så egen för det djupa, men af ett dödssår lidande sinnet. Jag råder dig, käre läsare, att genomvandra de små rummen i öfra våningen, hvilka såsom ett galleri omgifva Salen, och ur hvilkas fenster man nedser i Salen. Här äro decorationerna ganska enkla, men här och der stöter du på tyska, arabiska och turkiska inscriptioner, som göra en besynnerlig effeckt. Du ilar till trädgården; den är anlagd på gammalt fransyskt sätt, med långa, breda, af höga taxus-häckar omslutna alléer, och prydd med statuer och fontainer. Jag vet icke, käre läsare, om du icke äfven med mig känner det alfvarsamma högtidliga intrycket af en sådan gammal-fransysk trädgård, och om du icke

föredrar ett sådant trädgårdskonstverk framför det narraktigasmåhetskrämeri, som i våra så kallade engelska trädgårdar drifves med små broar, och små floder, och små tempel och små grottor. Vid ändan af trädgården inträder du i en mörk lund af tårepilar och hängbjörkar. Trädgårdsmästaren berättar dig, att denna park, såsom man tydligen kan se från öfra våningen af huset, har form af ett hjerta. Midt i densamma är en pavillon af mörk schlesisk marmor, uppbygd i form af ett hjerta. Du inträder, golfvet är klädt med hvit marmor, midt i detsamma ser du ett hjerta i vanlig storlek. Det är en mörkröd i hvita marmorn infogad sten. Du böjer dig ned, och upptäcker de i stenen ingrafna orden: det hvilar! I denna pavillon, bredvid detta mörkröda hjerta, som då ännu icke hade denna inskrift, stodo på Mariæ födelsedag, det vill säga den 8 September år 180— en stor ståtlig gammal Herre och en gammal Dame,8; bägge ganska r ik t o ch skön t k lä d d a efter 1760 års m ode. (<M e n ,” sade den ga m la D a m e n , h u ru fö ll S i -då å te r på' den b iz a rra , ja g m å nästan säga ry s lig a id e e n , a tt i denna p a v illo n lå ta b yg g a en g ra fv å rd å t E r t .h je r t a , som s k a ll liv ila u n d e r den rö d a stenen?” „ L å t oss,” sva ra d e den g a m la H e rrn , ^ lä t oss, h ä sla G e h e im e rå d in n a , ieke ta la om dessa sa k e r! — K a lla d e t en s ju k lig le k a f e tt s å ra d t sin n e , k a lla d ^ t h u ru IVi b e h a g a r, m en v e t, a tt, n ä r den b ittra s te m od lö s h e t in ta g e r m ig n a id t ib la n d d e t r il a g o d a , som den n y c k fu lla ly c k a n k a sta t t i l l m ig , såsom en leksak å t d e t e n fa ld i ga b a rn e t, som d e rv id g lö m m é r d ö d s- s m ä rto rn a , n ä r a llt lid a n d e , som jag e r f a r it , å n yo trä d e r in p å m ig , jag då in - n o m dessa m u ra r fin n e r trö s t och lu g n . M in a b lo d s d ro p p a r h a fva fä rg a t stenen så rö d , s n a rt lig g e r den på m itt h je rta , o e h -s v a lk a r d e t fö rd e rflig a g lö d e t, som9 b rann derinne.” Den gamla Damen såg med en blick af det djupaste vemod ned till stenhjertat, och i det hon nagot ned böjde sig, föllo ett par stora perlglän- sande tarar på den röda stenen. Då fat tade den gamle H errn hastigt hennes hand. Hans ögon blixtrade i ungdoms- lik eld; likasom ett med träd och b lom m o r rik t smyckadt herrligt land i skim r a n d e afto n ro d n a d , låg en längesedan för gången t i d full af kärlek o ch salighet i hans glödande blickar. —1 J u l i e ! och äfven Ni kunde så dödligt såra detta arm a lijerta.” ’ — Så ropade den gamle Herrn med en af det sm ärtsam maste vemod halfqväfd röst: [(leké m ig,” svarade den gamla Damen ganska vekt oeh ömt, J c k e mig bör Ki , anklaga, M a .x ir n ili c in ! — V a r det da icke E r t .stela oförsonligil sinne, E r drömlika tro p å aningar, på olycksförkunnande visio n e r , som dref E r bort ifrån m ig, ochsom slutligen maste bestämma mig, att gifva företrädet åt den mildare, fogliga re man, som tillika med-Er begärde min hand. Ack! M a x im ilia n j Ni måste ju väl hafva insett det, huru innerligt Ni blef älskad, men Ert eviga sjelfqval, pi nade det icke äfven mig ända till dcids- matthet?” Den gamle Herrn afbröt Da men, i det lian släppte Lennes hand: ,(0 , Ni har rätt, Fru Geheimeradinna, jag muste stå allena, intet menskligt hjerta får sluta sig till mitt, allt hvad vänskap, hvad kärlek förmår, studsar utan verkan tillbaka från della stenhjer- ta.’; (1IIuru bitler” föll Damen honom i talet, ,(huru bitter, huru orättvis är Ni mot Er sjelf och andra! — Hvem kän ner Er icke, såsom den frikostigaste välgörare emot de beliöfvande, såsom den oföränderligaste förfäktare af rätt och billighet, men hvilket ondt öde ka stade i Er själ detta förskräckliga miss?-I I troende, som i ett ord, i en blick, ja i en af mensklig vilja oberoende händelse anar fojderf och olycka?” ,tOmfattar jag då icke allt,” sade den gamle Herrn med vekare röst och lårar i ögonen, ^omfat tar jag då icke med den fullaste kärlek allt, som närm ar sig till mig? Men den na käilek söndersliter m itt hjerta, i stäl let att nära det.” — „Ha!” fortfor han med höjd röst, (<verldarnes outforsklige Ande behagade det, att utrusta mig med en gåfva, som, id e t den rycker mig från döden, tusende gångor dödar mig! — Lik den eviga Juden, ser jag det osynliga Cainsteknet på den smygande mytarens panna! —• Jag förstår de hemliga var ningar, hvilka verdens hemlighetsfulla K onung, dén vi kalla slump ofta såsom lockande gåtor kastar i vår väg. En huld Jungfru skådar oss an med klara Isis- ögon, men den, som icke läser hennes gåtor, den griper hon med kraftiga le-12 jonram ar, och slungar honom i afgrun- den.” (IÄnnu a l l i d , s a d e den gamla Damen, (,ännu altid dessa förderfliga drömmar! Hvart tog den va'c;]ira, hygg liga gossen vägen, Eder yngre broders son, Vivilten Ni för några år sedan så kärleksrikt uptagit, och i hvilken så myc ken karlek och tröst för E r syntes upp rinna? „Den,” svarade den gamle Herrn med straf röst, „den liar jag förskutil, det var en bof, en orm, som jag tili mitt förderf närde i min barm .” ,,En bof! — den sexåriga gossen?” — frågade Damen helt beslört. ^Ni vet,1 ” fortfor den gamle H errn, (lmin yngre brors hi- •storia; Ni vet, att han flera gånger på .nedrigt sätt bedrog mig. att lian, qväf- vande hvarye broderlig känsla i sitt bröst, begagnade hvarje välgerning, som jag bevisade honom, såsom vapen emot mig. Hela

hans oupphörliga- bemödande gick ut pä, att förstöra min ära, minI r3 gerliga existens. Ni vet, huru han för flera åv sedan, nedsänkt i det djupaste elände, kora till ruig, huru han för mig hycklade förändring i sitt förvirrade lefnadssätt och nyvaknad kärlek, huru jag broderligt upptog honam , huru han se dan begagnade sin vistelse hos mig, för att genom vissa documenter — dock nog derom. Hans £os&e behagade m ig, och denne behöll jag hos mig, dåden skänd- liga fadren måste fly, sedan hans rän ker, som skulle störta mig i en djupt ärerörig Criminal-process, blifvit upp täckta. En varnande vink af ödet befri ade mig från bofven." (< Qeh denna vink af ödet var väl åter. en af E dra onda drömmar." Så sade den gamla Damen, dock den gamle Herrn fortfor: Hör, döm s|elf, J u l i e / — Ni vet, att min brors djfifvulskap gaf mig den hårdaste stöt, som jag lidit — - undantagande kanhändai4 — dock tyst dermed. Det må vara, att jag från den själs-.sjukdom, som anfallit mig, måste härleda den tanken, att i denna park låta bereda ett grafställe för mitt lijerta. Nog, det stedde! — Par ken var anlagd i hjertform, pavillongen uppbygd, arbe taren a sysselsatta med golfvets marmorbeklädning. Ja;^ stiger in, för att se efter arbetet. Då märker jag, att pä något afstånd gossen, M a x benämd' såsom jag, trillar någon ting lut och det under allahanda galna bock språng och högt skratt. En mörk aning går genom min själ! — Jag går fram till gossen och stelnar af förskräckelse, då jag ser att det är den röda hjertfor- migt utarbetade stenen, som låg färdig till inläggning, hvilken han med möda framkulrat, och med hvilken han nu lekeH —• Bof! du leker med mitt hjerta, såsom din fader! — Med dessa ord stöt te jag honom full af afsky ifrån mig, dåi5 han gvålande närrhade sig till mig. — Min förvaltare erhöll nödige befallnin gar, att bortskaffa honom; jag liar icke återsett gossen!" ^Förskräcklige Man!" ropade den gamle Damen, men den gam le Herrn bugade sig höfligt, och med de orden: '(<Ödets stora grundstrek foga sig icke efter Damernas fina N o n p a r e i l i a l - tade han henne under armen, och förde henne ut ur Pavillongen genom parlen in i trädgården. Den gamle Herrn var Hofrådet R e i n l i n g e r ^ men den gamle Damen Geheimerådinnan F o e r d ' — —>Trädgården erbjöd det aldramärk- värdigaste skådespel, som man någonsin kunde se. E tt stort sällskap af gamla Herrar, Geheimeråder, Hofråder o. a. jämte deras familler ur den närbelägna staden hade församlat sig. Al!a, till och med de unga karlarne och flickorna, voro klädda aldeles efter 1760 års mode med stora peruker, styfkortlar, höga fri-iG surer o. s. v. hvillet så m yctet mer gjorde ett underligt intryck, som träd gårdens anläggning fullkomligt passade till denna Costume. Hvar och en trodde sig, likasom genom ett trollslag, tillba- laförd i en längesedan förfluten tid. F or denna maskerad låg en besynnerlig ide^e af R e u t l i n g e r till grund. Han plägade hvart tredje år på Mariae födelsedag på sitt laodtgods fira d e n g a m l a t i d e n s f e s t, till hvilken han ur staden bjöd al la, som ville komma, dock. var det ett oeftergifveligt vilkor, att hvarje gäst må ste klada sig efter 1760 års mode. U n ge karlar, för hvilka det skulle hafva blifvit besvärligt, att skaffa sig sådana kläder, bistod Hefrådet med sin egen ri ka garderobe. — Tydligen ville Hofrådet under denna tid (festen varade två till tre dagar) frossa i den gamla ungdoms tidens minnen. I en sidoalle' möttes ZTrnsf och*7 libald. Bägge sago en stund figande på hvarandra och bröto sedan ut i ett skratt' l(Du förefaller mig," ropade F V ilibald „såsom den i iärlekens labyrint kring irrande Riddaren." „öch mig tyckes," svarade E r n s t , (iatt jag någon gång sett dig i den Asiatiska Banise." — < (Men verkligen," fortfor WjLlibaldj, .^det gamla Hofrådets infall är icke så dumt. Han vill nu en gång mystificera sig sjelf, han vill framtrolla en tid, i hvilken han verkligen lefde, oaktadt han ännu är en jnunter stark gubbe med full lifskraft och herrlig själsfriskhet, och i liflighet och fantasirikedom öfverträfiar mången i för tid förslöad yngling. Han hehöfver e) frukta, att nägon i ord eller åtbörd faller ur sin role, ty just derföre är hvar och en i de klädei, soro, göra det omöjligt för honom t Se blott huru sippa och sirliga våra unga Damer trippa omkring i sina voberonder, och huru skickligt de vetai 8 att betjena sig af solfjädern — T sanning jag sielf intages under peruken som jag stielpt pä min Tilus af en särdeles anda af antik Courtoisie, då jag just nu får se det aldrakäraste barjiet, Geheimerådet F o e r d s yngsta dotter, den hulda J u l ia j och jag vet aldeles icke, hvad som afhållér mig^ alt i ödmjuk ställning när ma mig till henne och att altså applice ra och explicera mig: < (Aldraskönaste J u l i a ! när skall dock det länge önskade lugnet genom din genkärlek mig bevil jas; Det är ju omöjligt, att denna skön hets Tempel kan bebos af en stenafgud. Marmorn betvingas af regnet, och Dia manten bevékes af ringa blod; men ditt hjeita vill likna ett städ, hvilket genom slag blott för havdas; ju mer nu mitt hjer- ta klappar, desto känslolösare blir du. Låt mig dock vara målet för din blick, skåda dock, huru mitt hjeita kokar och huru min själ smäktar efter den veder-!9 qvickelse, hvilken hafvev sin källa uti dina behagligheter. Ack! — vill du ge nom stillatigande

bedröfva mig, känslo- lösa själ? De döda klipporna svara ju den fiägande genom elt Eclio, och du vill icke bevärdiga mig elända med nå got svar? — O aldraskönaste!" — beder dig" afbröt E r n s t sin vän, som med underligaste gesticulation talat allt detta, ajag beder dig, håll upp, du är nu åter i ditt galna lynne, och märker icke. Huru J u l i a , nyss närmande sig till oss, på en gång helt skygg undvek oss. U lan att förstå dig, tror hon sig visst likasom h varje annan i fa mina fall, utan skonsmål af dig ridiculiseras, och så un derhåller du ditt rylvle såsom en irronisk Satan och drar mig nykomling med i olyckan, ty redan säga alla med tvety dig sidoblick och bittersött löje: det är J V i l i b a l d s vän." ((l-åt det vara," sade T V i l i b a l d j (,jag vet ju, att många men-20 niskor, i sy nnerhet unga hoppfulla flic kor om sexton, sjutton å r, sorgfälligt undvika m ig, men jag känner m ålet, dit alla vägar föra, och vet äfven, att de, m ötande mig d e r, eller fastm er p åträf fande mig der såsom boende i m itt eg- naste h e m , m ed fullt vänligt h je rta sko la räcka mig handen." ..Eu m e n a r, sade E r n s t , t> n försoning, såsom i d et eviga lifvet, d å det jordiskas tvång ax afskakadt." fA jag heder dig ," afbrol honom W i U b a l d , „låt oss d o ck vara förståndiga, och icke p å n y tt och just vid det m inst tjenliga tillfälle u p p ro ra g am la, längesedan ventilerade saker. O - tjenliga för dylika samtal kallar jag nem - ligen just derföre dessa stu n d er, em edan vi aldeles ingen ting b ättre k u n n a gora, än öfverläm na oss åt det sällsamma in trycket a f allt det underliga, h varm ed R e u t l i n g e r s infall, såsom i en ram in nefattat oss. Ser du väl det der trä d e t,21 Jivars ofantliga hvita blommor af vinden gungas hit och dit? —* Cactus Grandi- florus kan det icke vara, ty den blom m ar blott midnattstid och jag känner icke eller den aromatiska lukt, som nödvändigt skulle utbreda sig ända hit — Gud vet, hvilket underträd Hofrådet åter har infört i sitt Tusculum" — Vän nerna gingo fram till underträdet och förundrade sig verkligen icke litet, då de funno en tät mörk flärderbuske, hvars blommor ingen ting annat voro, än up- hängda hvitpudrade peruker, som med sina vidhängande hårpungar och piskor gungade upp och ner såsom en leksak för den nyckfulla sunnauvinden. E tt gällt skratt förkunnade, hvad som var förborgadt bakom huskarne. E tt helt sällskap af gamla muntra kraftiga Her rar hade församlat sig på en bred af häckar omgifven gräsplats. De hade dra git af sig rockarna, hängt de besvärliga22 perukerna i fläderbusken, och slogo Lal- long. Men ingen öfverträffade Hofrådet R e u t l i n g e r som visste att drifva bal longen till en otrolig höjd ocb så skick- ligt, att den altid nedföll lodrätt pa mot spelaren. 1 samma ögonblick lät en o- bygglig musik af små pipor ocb dofva trum m or böra sig. Herrarne slutade ba- stigt sitt spel ocb grepo till sina ro ciar ocb peruker. „Hvad är det då nu igen?" sade E r n s t . „Jag slår v a d - svaiade W i l i b a l d „aU den turkiska Ambassadö ren båller sitt intåg." (1Den turkiska Ambassadören?" frågade E r n s t belt för- Tanad. (< Så kallar jag," fortfor T V i l i — b a l d j Baron von E x t c V j som uppehål ler sig i G ", ocb b vilken du bär sett myc ket för litet, för att i bonom känna ett af de märkvärdigaste Originaler, som torde finnas. Han bar fordom varit vårt hofs sändebud i Gonstantinopel, ocb än nu solar ban sig i återskenet af denna23 sitt lifs sannolikt njutningsrikaste vårtid. Hans beskrifning öfver Palatset, som han bebodde i Pera, erinrar om Feernas Di amantpalats i t u s e n o c h en n a i t , och hans lefnadssätt om den vise Konung Salomos, hvilken han Sfven vill likna deruti, att han verkligen berömmer sig af herraväldet öfver obekanta Naturkraf ter. I sjelfva verket har denne Baron E x t e r n oaktadt sitt lögnaktiga skryt och sitt charlatanerie, dock någon ting mys tiskt,. som märkvärdigt sticker af mot hans för öfrigt något scurrila väsende. Deraf, jag menar af hans verkligt mys tiska sysselsättning med hemliga veten skaper, härrörer hans nära förbindelse med R c u l l i n g e r j som är denna varelse med kropp och själ tillgifven — Bägge äro underliga drömmare, dock hvar och en på sitt vis, men föröfrigt afgjorde mesmerianer. — U nder detta sam-tal ha de vännerna kommit ända till trädgårdens24 stora gallerport, genom liyillen just nu deh Turkiska Ambassadören intågade, en liten rund inan, kladd i en skön Turkisk pels och en liög af fargade Schalar upp- veklad T urban. Men af vana hade han icke kunnat skilja sig från den lilla pisk peruken med de små lockarna, och af behof icke från podager-stöflorna af filt, hvarigenom vissprligen den T m k isla Co- stumen mycket förlorade. Hans svit, som pjorde det musikaliska oväsendet, och hvari W i l i b a l d , trots förklädningen , - igen kände E x t e r s kock och öfriga husfolk, voro sotade till Mohrer och buro spitsi- ga målade pappersmössor, icke olika San- benitas, hvilket såg navraktigt nog iit. Den Turkiska Ambassadören fördes vid armen af en gammal Officéer, efter sin drägt uppvaknad och uppstånden från något slagtfält i sjuåriga kriget. Det var General R i x e n d o r f j Commendant i G.J hvilken för att göra Hofrådet ett nöje2-5 jämte siua Officerare hade klädt sig i den gamla costnmeh. ^Salama inilek!" sade Hofrådet omfamnande Baron Ex-^ ter, hvilken straxt

tog af Turbanen, och' åter stjelpte honom på peruken, sedan han torkat svetteu af pannan med ett Ostindiskt kläde. I ögonblicket rörde sig äfven i grenarne af ett körsbärsträd den guldstrålande fläck, som E r n s t redan länge hade betraktat, utan att kunna begripa, hvad som satt deruppe. Det var blott Geheime Commercerådet H a r - scher i en hedersklädning af guldtyg, äfven sådana benkläder, och en silfver- tygs-väst beströdd med blåa rosenbou- quetter, hvilken nu utveklade sig ur körsbärsträdets qvistar, och för sin ålder behändigt nog klättrade utför stegen och med helt fin något gnällande röst sjun gande: „(Ah! che vedo —• o dio che sen- Jo!" ilacje i den Turkiska Ambassadörens aarmar. Comraercerådet hade tillbragt sia ungdomstid i Italien, var en stor Musi- lais och ville ännu beständigt genom en länge öfvad falsett sjunga som Farintlli. (1Jag vet," sade T V ilib a ld , ^att H a r — sch e r har fullstoppat sina fickor med höst-körsbär, livilka han, sött lamente- rande någon madrigal, skall presentera Damerna. Men då han såsom F u zd iu k . den a:dra bär silt Spanska snus ulan do sa i fickan, sä skali han med sitt galan- teri blott skörda vägrande och sura mi ner." — Öfverallt hade nu den Turkiska Ambassadören äfven som sjuå rak rigets hjelte med glädje och jubel biifvit emot- tagne. Den sednare J ulie F o er cl hälsad med barnslig .ödmjukhet; djupt bugade hon sig för den gamle Herrn och ville kyssa hans hand, men då sprang den Turkiska Ambassadören med vildhet emellan och ropade: (< Narraktigheler, galenskaper!" omfamnade J u l i e med27 häftighet, hvarvid han trampade Com- mercerådet H a r s c h e r ganska hårdt på fotterna, men som af smärta blott heit obetydligt smågnällde, och ginde sedan bort med Julie., som han fattat undev armen- — Man såg att han ganska ifrigt Jäktade- med händerna, stjelpte 1 urba nen; af och på o. s. v. <(Hvad har gub ben- för sig med flickan?" sade Ernst. "I sanning," svarade T V ilib a ld , (Idet tycks vara någonting vigtigt, ty, också E x t er- är flickans Gudfar och al- deles fortokad: i henne,, så plägar Lan cJock icke straxt löpa- ur sällskapet med hrtine." — I detta ögonblick blef den Turkiska Ambassadören stående, sträckte högra armen långt ut från sig och ropa de med stark stämma, så alt det åter-* skailade i hela trädgården:- „Apporte!" I V ilib a ld bröt ut .i ett häftigt skratt: < (A ck, det är ingen ting vidare, än att E x ier för tusende gången berättar hän-28 delsen med sjöhunden." Er n. fi -vills nödvändigt veta denna märkvärdiga Hi storia. ((Erfai* då, "sade I V i li b al d j < (att E x t er a Palats låg tätt vid Bosphoren, så att trappor af den finaste Carariska Marmor förde ända ned i hafvet. En dag står E x t e r på galleriet i de djup sinnigaste betraktelser försunken, ur hvilka ett genomträngande gällt anskri väckex* honom. Han skådar ned och se! _ en ofantlig sjöhund har dykt upp ur hafvet och hån en fattig Turkisk qvinna, som satt på marmortrapporna, röfvatr hennes barn, med hvilket han just nu far af ut i hafsvågorna. E x t e r ilar ned, qvinnan faller tröstlös tjutande och gråtande till hans fötter, E x t e r besinnar sig icke länge, han träder tätt till hafvet på sisla trappsteget, sträcker ut armen och ropar med stark stämma: „Apporte!" — Straxt stiger sjöhunden ur hafvets djup, med gossen i det vida29 gapet, hvillten han sirligt ocli ^siickligl, äfven som aldeles ostadd öfverlämnar åt Magiern,: oth sedan undvikande hvavje tacksägelse, åter aflägsnar sig, neddy- kande i hafvet/' , Det är starkt — —det *r är starkt," ropade E r n s t . „Ser du väl," fortfor J V il i ba l dj < (ser du vä), hura E x t e r nu drar en liten ring af fingret och visar den för Julie? Ingen dygd förblifver obelönt! — Utom det, att E x t e r åt den Turkiska qvinnan räddat henneT s gosse, skänkte han henne äfven, då han hörde^ alt hennes man var eh ulfattig dagakarl, några juveler och guld stycken , visserligen blolt en bagatell, högst tjugu å trettiotusende Riksdaler i värde; dei-på drog qvinnan en liten Sap- plur af fingret och .nödgade den på E x ter ined den försäkran, att tlen var ett dyrbart familjearf, som blott genom E x - ters gerning kunde vinnas. E x t e r tog ringen, som syntes honom af obetydligt' 3o värde och förvånades icke Ii(ct , när han' sedan af en knapt synlig Arabisk inscrip- tion upptäckte, att han bar den store- A— lis Sigill-ring på fingretT med hvilken han nu stundom framlockar Mahomets dufvor och converserar med dem." är ju aldeles förvånande saker, ropade E r n s t skrattande, (< dock låt oss se, hvad som föregår der i den slutna kret sen, m idtuti hvilken en liten varelse, så som en Dsemunrculus- Cartesianus gycklar fram oeh åter och qvintilerar" —>Vän nerna inträdde på en rund gräsplan, rundt omkring suto gamla och unga H errar och Damer, midtuti sprang en liten grannt klädd, knapt fyra fot hög D ame, med ett något för stort äppel- ru n d t hufvud, och knäppte med fingrar na och sjöng, med en heit spad och klen röst: < (Amenez vos troiipeaiix, bergeves!" •— (< Skulle du väl tro,'' sade JJ- i h b a l d j , (< alt denna lilla smånätta figur, som gör.'3i sig sa öfvermåUan na'ive och charmante, är J u l i e s älårt Syster? Da m ärker? alt hon tyvärr hörei" till de qvinnor, som Naturen med tält hitter Ironie mystiflce- rar, i det de, trots allt stretande för-' dömda till evig harndom, till följe af sin figur och héla sitt väsende annu i ålder domen

koketterande -med denna barnsliga naivetet, måste blifva sig och andra hjert- ligt till last, hvarvid det då ofta icke sak nas behörigt åtliije." — För bägge vän nerna blef snart den lilla Damen med sitt Fransyska joller rätt falal, de smögo derföre bort såsom de kommit och slöto sig häldre till den Turkiska Ambassadö ren, hvilken förde dem med sig in I Sa len, hvarest nu, då solen redan sänkte sig, allt förbereddes till den musik, söm man i dag hade i sinnet att gifva; Det Oeterleiniska flygelfortepianot öpp nades och hvarje »otställare för amatö- vcrna ställdes på sin plats. Sällskapet sam-32 lade sig efter hand, forfriskmijigar serve rades på gammalmodigt rikt porcellainej sedan faltade R e u t l i n g e r eu Violine, och utfcirde med skicklighet och kraft en Sonate af Corelli, hvarvid General R i x e n d o r f acconipagnerade honom på forlepianot;, sedan lät /Zarsc/z e r höra sig såsom mästare på Theorben. Härpå be gynde Geheimerådinnan F o e r d i en stor Italiensk Scen af Anfossi m e d ' : sällsynt uttryck. Rösten var gammal, tremule- rande och ojämn, men likväl besegrades allt detta genom hennes egna msjsterskap i sången. I R e u t l i n g e r s förklarade blick glänste förtjusningen af,en längesedan förfluten ungdom. Adagiot var slutad t , R i X c n d o r f skulle öfvergå till Allegro, då hastigt Salsdörren upprycktes och en ung välklädd nian, af hyggligt utseende, aldeles upphettad och andtruten skörtade in och till R i x e n d o r f s fötter. Herr General! — Wi har räddat mig —« Nr33 allena — Det är allt godt —• allt gpdt! Q min Gud, hur skall jag då tacka Er 1" Sä skrek ynglingen likasom utom sig, Generalen syntes förlägen, han upplyfte honom stilla, och förde honom med lugnande ord ut i trädgården. Sällska pet hade blifvit öfverraskadt, hvar och en hade i ynglingen igenkänt Geheime- i-ådet F o e r d s skrifvare och såg med nyfikna blickar på hans Patron. Men denne tog en pris efter den andra och talade fransyska med sin F ru , tiHs han ändtligen, då den Turkiska Ambassadö- ren gick närmare på lifvet, rent ut för klarade: r(Jag vet, högtärade! aldeles icke sjelf, huru jag skall uttyda, hvilken ond ande så plötsligt inkastat min M a x jned exalterade tacksägelser, men skall sträxt hafva den äran" — Dermed af- lagsnade han sig skyndsamt och V F ili- b a ld följde efter. Den F o er d i s k a tré- väplingen, nenaligen de tre systrarna'.34 J T a n n e t t e , C t e m e n t i n e o ch J u l i e y t trade- sig pä h elt olika sätt.. N u n n & t t e lät sin solfjäder susa u pp och igen, tala- <le om e to m d e iie och ville ändtligen å le r sjunga: (< Ämenez. vos t r o u p e a u x m e n ; h v arp å ingen gaf akt.. J u l i e h ad e- gatt afsides i etf v rå och m ed ryggen v än d åt sällskapet, var det, såsom ville h o a icke allenast dölja, sitt glödande- ansigte,, u ta n äfven n åg ra tå ra r, hvilka,. såsom man- redan, m ärk t » k o m m it h e a n e i ögo nen. „&lii.dje oclu sm ärta såva m ed lika: ve d en a rm a rnenniskans: hjert», men; fargar- d å icke den efter d e t sarande to r net. rinnande blodsdroppen! m ed högre ro d n a d den bleknade rosen?" S å talade- med mycken- P atltos den Jeanpauliseran- de C l e m e n t i n e j . u n d e r det hon förstulet fattade en hygglig bkm de ynglings hand,, h vilken, altför gevn a hade losveklat' sig u r de i-o .s e r.b a n d h v a rm e d C lenven t i n e totade- ätt snärja- honom,, och i hviika3S han hade försport något för spetsiga tör nen- Men h a n smålog något fade och sade blott:: (< 0 ja,, Bästa!' 1 ' — Dervid såg han förstulet efter e tt afsides stående glas,, hvilket han gerna hade töm t på f f l e m e n t i n e s senthnentaia yttrande. Men det gick icke- för sig, då Clemerctine fasthöll hans vänstra hand> och den hög ra nyss- tagit ett stycke kaka i besittning, id e t ögonblicket inträdde TVilibald ge nom Sals dörren och alla ilade emot ho nom med tusende frågorr H vad! —• hur? — hvi?' och. hvadare? Han låtsade ingen ting veta,, men; hade ens spetsfundigaré m ine äre någonsin.. Man slappte honom Icke, em edan man tydligen m arkt , att hart i trädgården m ed Geheirnerådet F o - e r d hade sällat sig, till General R i x e n - d o r f och skrifvaren; M a x y och häftigt talat med- ^Skall jag d å," började han ändtligen, ((skall jag då verkligen i för tid om prata den vigtigaste- af alla hän-36 delser, så måste det förunnas mig, ate först till E r, mina högtärade Damer och H e n a r, ställa några frågor." — Man til lät det gerna. ((Är i c k e f o r t f o r nu T V i l i b a l d pathetiskt, „är icke H err Geheimcrådet F o e r d s skrifvare, M a x benäm nd, af Eder alla känd så s o m en väl— bildad, af naturen rikt utrustad yng- lino?" — (< J& > jo, jo," ropade Damernas Chorus.. aÄr icke," 'frågade T V i l i b a l d vidare, „(äv icke lians flit, hans veten skapliga bildning, hans skicklighet i affai- rer af E r alla känd?" „Jo —i j.q!" ropa de Herrarnas C h o ru s, och „j° 5 I0 ? j.o!" Herraiiias och Damernas förenade Cho rus, när T V i l i b a l d ytterligare frågade, om M a x ieke äfven var bekant såsom det qvickaste hufvud, full af uptåg och lustigheter, och vidare såsom en- så skick lig tecknare , alt/Ji'xe7i< ^or/j hvilken så som Dileltant åtminstone hade en ovan— J|ig talent i målarekonsten, icke vägrat att3? meddela honom sin undervisning. „Bet begaf sig," berättade nu IT^ilibcild ^ i;att för någon tid sedan en ung mästa re af det hedersamma Skräddar-skrået fi rade sitt bröllop. Det gick dervid ståt ligt till, basfioler brum

m ade, trum peter skallade öfver galan. Med innerligt ve mod såg Herr Geheimerådets betjent, Jo h an j upp till de illuminerade fensterna; hans hjerta ville brista, då han bland de dansande tyckte sig förnimma J ettas steg, iivilken, såsom han visste, var med på brölloppet. Men när J e t t a verkligen tittade ut genom fenstret, då kunde han icke längre regera sig, han sprang hem , kastade på sig sin bästa statsrock och gick oförskräckt upp i bröllopssalen. Han hléf verkligen insläppt, dock under det smärtsamma vilkoret, att i dansen hvar- je Skräddare skulle liafva företrädet för honom , hvarigenom han måste åtnöja sig 438 med de- flickor, med hvilka ingen an- nan, i anseende till deras fulhet eller andra odygder, ville dansa. J e t t a var uppbjuden till alla danser, men då hon fick se den älskade, glömde hon allt hvad hon lofval, och den behjertade J o h a n kastade den ^smalbenta SLräddar-ungdo- men, som ville aftrotsa honom Jetta_, till golfvet, så att han ohjelpligt kulrade. Detta gaf anledning till allmän uppstån delse. J o h a n försvarade sig som ett Le jon, utdelade knuffar och örfilar ål alla hall, dock måste han duka under för si na fienders mängd och blef på skymfligt sätt af Skräddargesällerna kastad utföre trapporna. Full af raseri och förtviflan ville han slå in fensterna, han larmade och svor, då kom M a x den vägen och befriade den olyckliga J o h a n ur stads vaktens händer, som just nu slod i be grep alt öfverfalla honom. Ku klagade J o h a n sin olycka och ville aldeles icke39 afstå från tumultuarisk ham d, dock lyc kades det ändtligen den klokare M a x alt lugna honom, ehuruväl blott under det löftet, alt h a n skulle åtaga sig ho nom och så hämnas den tillfogade skym fen, att lian helt visst skulle hlifva nöjd.” — T V ilib a ld stannade plölsligt. — ^Nå? « — nå? och vidare? — E tt Skräddar- hröllop —• ett par älskande — stryk — hvad skall då det hlifva af?” — Så ro pade man från alla -sidor. —^ ^Tillåten,” så fortfor W i l i b a l d , ^tillåten mig an märka, Högtärade! alt i denna Komedi om J o h a n och Je tta saker förekomma, som omöjligt kunna hehaga *— Det kun de till och med hända, att der syndas emot den finaste decence.” — ,,Åh, Ni skall nog vela, att hjelpa saken, bäste Herr TYilib a l d sade den gamla Stifts- rådinnan von K r a in , i det hon klappa de honom på axeln, för min del kan tåla vid en pnff.” ^Skrifvaren -Max4o Lerättade T V U ib a lcl åter, ((satte sig fäl lande dagei) ned, tog ett slort skönt blad velin-papper, blyertspenna och tusch, och tecknade med den inäst fulländade san ning en stor ståtlig getabock. Detta un derbara djurs physiognomie gaf åt hvarje pbysiognoin rikt ämne till studium. I de anderika ögonens blick låg någonting öfversvinneligt, ehuru väl kring munnen och skägget några convulsioner darrande syntes spela. Det hela vittnade om ett inre outsägligt qval. I sjelfva verket var också den goda bocken sysselsatt att på ett .ganska naturligt, ehuru smärtsamt sätt befordra till verlden helt små aldra- sötaste, med sax och prässjärn beväpna de skräddare, som i de underligaste grup per bevisade sin lifs-verksamhet. U nder taflan slod en vers, som jag tyvärr för gätit , dock om jag ej misstager m ig , lydde den första raden så: Kors, hvad har väl bocken —. ätit? Jag kan föröf-4i vigt försäkra, ätt clenna underbara bock” „Nog— nog,” ropade Damerna, ..nog om det otucka djuret -— om Mwcc; om M a x vilja vi höra.” — ,,Besagde M a x ' tog W i l i b a l d åter till ordet, ((besagde M a x gaf den väl utförda och fullända de Tableaun åt den kränkte J o ha n, Jiv1 1ken visste, att så skickligt uppfästa den på Skräddar-herberget, alt hela da gen igenom det sysslolösa folket icke kun de skilja sig från taflan. Gatpojkarne svängde mössorna och dansade efter hvar- je Skräddar-ungdom , som lät se sig, och sjöngo och skreko: Kors hvad har väl bocken — ätit? — Ingen annan har ri tat taflan, än Gebeiineradets M a x sade m ålarena, ingen annan har skrifvit orden, än Geheimerådets M a x sade skrif-mä- starena, då det hedersamma Skräudar- .skrået sökte inhämta de nödiga upplys ningarna. M a x blef anklagad och, då han icke väl kunde neka, såg han försig ett förödmjukande fängelse-straff. Då sprang han full af förtviilau till sin gyn nare, General R i x e n d o r f ; hos alla ad vokater liaile han redan varit. De ryn kade pannan, skakade hufvudet, och ta- lade om hårdnaekadt nekande o. s. v. hvilkét icke väl behagade den ärlige Ti/a.r. Generalen sade deremot: du har gjort ett dumt streck, käre son!' advokaterna sko la icke rädda dig, men jag, ocli blott derföre, att i din tafla, som jag redan sett, finnes correct teckning och förstån dig anordning. Bocken såsom hufvudfi- gur, har utUyck och hållning, äfvensom de redan på marken liggande Skräddare na bilda en god pyramidalgrupp, som är rik, ulan att förvirra ögat. Ganska visligen har du åter behandlat den i kläm ning. ns smärta sig framarbetande Skräd daren såsom hufvudfigur för den undra gruppen, i hans uppsyn ligger Laocoon- tiskt qval! Äfven så berömligt är det7 att43 de fallande S kräddarena icke sväfva, u- tan verkligen falla, ehuruväl ieke u r h im - inelen; inånga aitiör dristiga föjkortnin- gar äro rä tt artig t m askerade genom prässjärnet, äfven h a r du med ömnig fanta • si antydt hoppet om nya alster.” — Da m erna började att otaligt k n o ta, och g u ldtygs-H eirn läspade: ([Men processen,

m in bästa?" — ((E m ellertid tag icke illa, sade G eneralen, (så fortfor W i l i b a l d j Ideen ä r icke d in , u ta n u rg am m al; dock d e t är just, hvad som räd d a r dig. Med dessa ord letade G eneralen i sitt skrif- skåp, fram tog en T o b a k sp u rg , på hvil- ken sam m a ide'e på nästan atdeles sam m a sätt fanns u tfö rd , öfverläm nade densam m a åt sin Client till an v än d an d e , och derm ed var allt godt." (,H uru så, h u ru så? ro p a d e alla om h v a ra n d ra , m en ju ristern a , som befunno sig i sällskapet, skrattade hö g t, och G eheim erådet F u - Crrd, som em edlertid äfven hade in trä d t.4 4 . sade leende: t(Han nekade anirtmm inju- riandi, afsikten att forojämpa, och blef frikänd." ,tVill så mycket säga," föll T V i h b a ld honom i talet, ((som &W M a x sade: Jag kan ieke neka, att ritningen är af min liand; utan afsikt och långt ifrån att vilja kränka del af mig så högt akta de Skräddareskrået, kopierade jag den eftev Originalet, som jag här öfverläm- xiar med denna Tobakspung, som tillhör min lärare i ritkonsten, General R i x e n - d o rf. För några variationer har jag min skapande fantasi att tacka. Ritningen har kommit nr mina händer, jag har eljest icke visat den för någon, mycket mindre upphäftat den. Öfver denna omständig het, i hvilken allena injurien ligger, ön- -skar jag bevis måtte företes. — Dessa be- vis har det hedersamma Skräddarskrået icke kunnat anskaffa, och M a x har så ledes ,i dag blifvit frikänd. Deraf hans tacksam het, hans ojnåttliga glädje." —»45 Man fann allmänt, att dock det nästan vansinniga sätt, hvarpå . M a x yttrat sin tacksamhet, icke fullkomligen motivera des genom de berättade omständigheter na, hlo 11 Geheirnerädinnan Foercl sade med rörd röst: ^Ynglingen har ett öm tåligt sinne och en finare hederskänsla, än någon annan. Att nödgas uthärda kroppslig hestralfning, skulle hafva gjort honom högst olycklig, kanske för altid föYdrifvit honom från G." ,(Kanhända," inföll W H i b a l d j (< ligger här ännu nå gon ting särskildt förborgadt." „Så är det, käre T V i l i b a l d / ' sade R i x c n d o r f > som hade inkommit och hört Geheime- rådinnans sista ord, „så är det, och vill Gud, skall alltsammans snart rätt lyck ligt upplysas." — Cl emeht i ne fann hela historien ganska indelicat, J Y a n n e t t e tSnkte aldeles ingen ting, men J u l i e hade blifvit ganska glad. Nu uppmun trade R i x e n d o r f sällskapet till dans.46 Straxt spelade fyra Theorbister, under stödda af ett par Zinkor, Violiner och Baser, en pathetisk, Sarabande. De gam la dansade, de unga sågo på. Guldtygs- herrn utmärkte sig genom sirliga ocli vågsamma språng. Aftonen framgick gan ska m untert, äfvenså den följande mor- gonen.- Likasom i går skulle äfven nu en Concert sluta den festliga dagen. Ge nera] R i x endo r f salt redan, vid forte pianot, Ila r s c h e r hade Theorben på armen, Geheimeradinnan partiet i han den. Man väntade blott på Hofrådet ReutZingers återkomst. Då horde man i trädgården ängsligt ropas och såg be- tjenter störta ut. Snart buro de Hofrå det med dödsblekt vanstäldt ansikte in i salen; trädgårdsmästaren hade funnit ho nom nära hjertpaviljongen, liggande på marken i djup vanmakt. — Med ett skri af förskräckelse sprang R i x e n d o r f upp. Man ilade fram med spirituösa medel,47 m an började a tt gnida Hofrådets p an n a m ed e a u .d e Cologne, m en den T urkiska A m bassadören stötte alla tillbaka ^ undei det h an o u p p h ö rlig t ro p ad e: (,Bort, bort, Ni okunniga, oskickliga rnenniskor! — Ni gören det kärnfriska, m u n tra H ofrådet b lo tt m att och eländig!" — D erm ed slun gade h an sin T u rb a n öfver allas h u fv u - den u t i träd g ård en och. pelsen efteråt. Nu beskref h an m ed flata handen säll sam m a kretsar kring H o fråd et, hvilka sm åningom allt trän g re och trä n g re , till slut nästan vidrörde hans tin n in g ar och hjertgrop. Sedan andades h an pa Hof rådet, som straxt slog u pp ögonen och m ed m att stäm m a sade: E x t e r J du h a r icke gjort väl, att du väckt mig! — D en dunkla m akten h a r förkunnat mig en nä r a d ö d , och k an h ä n d a var det mig för- u n n a d t att i denna djupa vanm akt slum r a in i döden." — ((P r a t, d rö m m a r," ro pade E x t e r j ((din tid är än n u icke kom -48 men. Se omkring dig, Herr broder, och var munter såsom det passar sig." Hof- rådet bief nu varse, alt lian befann sig i salen i fullt sällskap. Man uppreste sig bastigt frun Kanapeen, trädde midt i sa len, och sade med behagligt leende: „Jag bar gifvit Er ett obehagligt skådespel, mina värdaste: men min skuld var det icke, att det oskickliga folket just bar mig in i salen. Lat oss hastigt gå ifrån detta störande intermezzo, låt oss dansa!" — Musiken begynte straxt, men så snait allt pathetiskt vände och vred sig i den första menuetten, försvann Hofrådet med E x t e r och R i x e n d o r f ur salen. Då de kommit i en aflägsen kammare, kasta de sig R e u l l i n g c r utm.allad i en länd- stol, höll bägge händerna för ansiktet och talade med en af smärta prässad röst: (lO mina vänner! mina vänner!" E x t e r och R i x e n d o r f förmodade med skäl, att någon ting förskräckligt måtte49 fcafva vederfarits Hofrådet, och att haa tm skulle förklara sig deröfver. „Säg l)lolt ut, gamle vän," sade R i x e n d o r f ,(något on.dt, Gud vet på hvad sätt, har mött < Jig i tradgåi den." „Men, inföll den sednare, (.jag begriper aldeles icke, hu ru under dessa

dagar någon ting ond t skulle kunna hända Hofrådet, då just nu hans sideriska princi p renare och herrlf- gare bildar sig än någonsin,” ',.(Dock, dock!” begynte Hofrådet med upphöjd stämma, E x t c r ! det är snart ute med oss, den förmätne andeskådaren Tdappa- de icke ostraffad på de mörka portarna. Jag upprepar det för dig, att den hem lighetsfulla makten lät mig skåda bakom slöjan — en nära, kanhända gräslig död är mig förkunnad.” ((Så berätta blott, hvad som händt dig,” föll R i x e n d o r f honom i talet, ((jag slår vad, att allt går Ut på en underlig inbildning, Ni förderf- 55o ven bägge E rt Iffmed E dra Fantasterfer, Du och E x t e r . ” „Så hören fortfor Hofrådet, i det han uppstod från ländstolen och tiäd- de mellan de bägge vännerna, wså hören d å, hvad som lastat mig ur djup fasa i fullkomlig vanmakt. Ki hade redan alla församlat E r i Salen, då jag, sjelf vet jag icke hvarigenom, kände mig tvingad att göra ännu en promenade genom trädgår den. Ovillkorligt leddes mina sleg åt par ken. Det förekom mig, såsom hörde jag ett sakta, doft knackande. — Ljuden tycktes komma ur Paviljongen __ jag går närm are, dörren till Paviljongen står öppen —- jag ser — mig sjelf! mig sjelf! — men så, som jag var för trettio år se dan, i samma klädnad, som jag har på den olyckliga dagen, då jag i tröstlös för- tviflan ville sluta m itt usla lif, då S u / i e såsom en ljusets ängel visade sig för migi brudlig prydnad — det var hennes bröl» lops- dag —• gestaileu — ja g —> ja g låg på golfvet framför hjertat,och klappande derpå så att det doft aterskallade, m um - Jade jag: aldrig, aldrig kan du vek n a , du stenhjer a! — Lillös stirrade jag d it, såsom iskall död rann det genom mhia ådror. Då framträdde J u l i e ^ Lrudligt smyckad, i fulla prakten, af den niest blomstrande ungdom , och utsträckte med ljuf längtan sina arm ar mot gestalten —« mot mig — mig y n g l i n g ! U tan medve tande störtade jag till jorden!” Hofrådet sjönk halfvanmäktig tillbaka i ländstolea , men .ftixe/z6?o r /f a tta d e hans bägge h än der, skakade dem och ropade med stark röst: <tDet såg du, det såg du. B roder, ingen ting vidare? — Victoria låter jag skuta .med jdina Japanska Kanoner! — med din snara död, med visionen har det ingen ting alt betyda! jag skakar dig upp u r dina elaka dröm m ar, på det du5a må helas och ännu länge Jefya på jor den.’* — Dermed sprang R i x e n d o r f ha.- stigare, än hans ålder syntes tillåta ho nom, ut ur rummet. Hofrådet hade val föga hört af R i x e n d o r f s o rd , han satt der med tillslutna ögon. E x t t r gick med stora steg fram oeh åter, rynkade misslynt pannan och sade; < (Jag slår vad, att den menniskan åter vill förklara allt på vanligt sätt, men det skall blifva ho nom svårt, är det icke sannt, Hofråd lil la? — vi förstå oss på visioner! — Jag önskade blott, att jag hade min Turban och min pels här!” — Ku blåste han ganska starkt i en liten silfverpipa, som han beständigt bar hos sig och straxt bar äfven en Mohrian af hans svit till honom Turban och Pels. Kort derpå inträdde Geheimerådinnan F o e r d j hen ne följde Geheimerådet med Julia. Hof rådet uppreste sig hastigt, och under för säkringar, att han var fullkomligt åter-53 ställd, blef det verkligen. Han had dera förgäta hvad soin händt, och just nu ville alla återvända till Salen, utom E x - t e r j som i sin Turkiska drägt kastade sig på Sophan, och drack Kaffe och rökte Tobak ur. en omåttligt lång pipa, hvars hufvud, ställdt på hjul, han surrade fram och åter på golfvel, då dörren gi“k. upp och R i x e n d o r f hastigt inträdde. Vid handen höll han en ung man i gammal Tartarisk drägt. Det var M a x \ i å hvars anblick Hofrådet stelnade. ,(Se här ditt. jag, din drömbild,” bö\\ <iåe R i x end o T ' f : „det är mitt verk, att min förträfflige M a x blef qvar, och af din Kammartje- nare erhöll kläder ur din ^arderobe, för att kunna visa sig behörigt castumerad. Det Var han, som i Paviljongen knäböj de vid hjertat. — Ja vid ditt stenhjerta’, du hårda känslolösa farbroder! knäböjde brorsonen, som du obarmhertigt för- sköt, för en drömlik inbildnings skuld!54 Förgick sig brödren svårt emot b ro d ern , så liar han. längesedan försonat det ge nom död i det djupaste elände — der star den faderlöse, din broders son —• A ld X b en ä in d , saspm dn — lik dig tiil kropp och själ, såsom sonen sin far — ta p p ert höll sig gossen, ynglingen uppe i lifvets brusande ström —. der — ta»' O upp honom — bevek dill h ärd a hjerla! — räck honom den välgörande h a n d e n , att han må hafva ett stöd, då storm en al Iför häfligt b ry ter in på honom .” I ö d m juk, böjd ställning, m ed hela tå ra r i ö g o n en , hade ynglingen n ärm a t sig till Hofrådet. H Ta n slod der andeblek, me<l blixtrande ögo n , hufvudet u p p rä tt, stura och stel, m én då ynglingen ville fatta hans h an d , vek h an två steg tillb ak a, afvärjande honom m ed bägge h än d e rn a, och ropade med förskräcklig röst: ,(Ur sinnige — vill du m örda mig? — b ort —* från m ina ögon —« ja du leker med55 mitt hjerta, ined mig! — Och äfven du R i c ce nd o rf med i komplotten till det pjåki^a dockspel, hvarmed jag trakle- ras? —r bort — bort från mina ögon — d u — d u , som är född till min under gäng —. du son af den skändligaste foiT — ” t(T!åll upp” utbröt M a x ha stigt. i det vrede yoch fortyiflan sköto glödandf blixtrar ur hans ögon, ((håll vipp, onaturliga farbroder —. hjertlöse,

onalurlige broder — Skuld på skuld, skymf och skam har du hopat på min arme olycklige faders hnfvud, som väl kunde hysa förderflig lättsinnighét, men aldrig brott! • — Jag vansinnige dåre, som trodde, att någonsin kunna röra ditt stenbjerta, någonsin, med kärlek omfat tande dig, försona min faders förbrytel se! — I djupt elände — öfvergifven af hela verlden, men vid en sons bröst ut andades min fader sitt mödosamma lif — tlMax) — var redlig! — blidka den56 oförsonliga brodern — — Llif lians son,,,, var det sisla han sade — Men du förka star mig, likasom du förkastar allt, som närmar sig till dig ined kärlek och tillgifvenhet, under det djefvulen sjelf ornhycklar dig med bedrägliga dröm mar. — JVå, så dö då ensam och öfver- gifven! — Må giriga Ijenare lura på din död och dela liylet emellan sig, innan du knapt slutit de lefnaxlströtta ögonen — i stallet för deras suckar, deras tröst lösa klagan, som med trogen kärlek ville fäsfa sig vid dig ända in i döden, må du dfiende höra hånskrattet och det fräc ka skämtet af de ovärdiga, som vårdade dig, emedan du betalade dem med det snöda guldet! • —- Aldrig, aldrig ser du mig åter!” — Ynglingen ville störta ut genom dörren, då sjönk J u l i e högt snyf tande ned; hastigt sprang M a x tillbaka, emottog henne i sina arm ar, och häftigt tryckande henne till sitt bröst, ropadehan med den bjertslitande tonen af den tröstlösaste jämmer: ((0 J u l i e , J u l i e , allt hopp är förloradt!” — Hofrådet ha de stått der, darrande i alla leder, mål-]ös __ inlet ord kunde slila sig från hans bäfvande läppar, dock när han sug Jul i e i ynglingens arm ar, skrek han till, sasom en vansinnig. Han gick med starka steg Tram till henne, han slet henne från M a x Js bröst, lyfte henne högt upp och frågade knapt hörbait: JUskar du denne M a x , J u l i e ? ’’ — I(Såsom m ilt lif ' sTa- raue Jul ie med djup sm ärta, (< sasom mitt lif. Den dolk N i stöter i hans hjerta^ träffar äfven m itt!” — Då nedsläppte Hofrådet henne .sagta, och nedsatte hen- ne -varsamt i en ländstol. Sedan blef han stående, i n e d de s a mmanknäppte händer na, tryckta mot pennan. — Det var döds tystnad rundt omkring — intet ljud — ingen rörelse af de närvarande! — Sedan sjönk Hofrådet på bägge sina knän. Med,58 lifsrodnad i ansiktet, med klara tårar i ögonen upplyfte han silt hufvud; med bägge armarna högt ntsträckta mot him melen, sade han sagta och högtidligt: <<Evigt herrskande, outfoi’skliga makt der- uppe, det var din vilja, — Mitt förvir rade lif hlott ett frö , som hvilande i jor dens sköte uppdrifver det friska trädet med herrliga blommor och frukter? O J u l i e j J u li e . ' — o jag arme förblinda de daie — » Hofradet höljde sitt ansikte, m an hörde honom gråta. — Sä varade det några sekunder, sedan sprang- Hof- rådet hastigt u p p , störtade på M a x , hvilken stått der likasom betagen,, röck honom till sitt bröst, ocli skrek, likasom utom sig: f(Du älskar J u l i e ? du är min son — nej, mer än det, du är ja g , ja g sjelf —• Allt tillhör dig — du är rik, mycket rik — du har landgöds — hus, penningar • —. låt mig få blifva hos dig, du skall gifva mig nådebröd på mina5.9 gamla dagar -p-'är det iclié sant, du gör det? * — — Du älskar mig ju — du må ste ju älska mig, du är ju jag sjelf — sky icke för mitt stenhjerta, tryck mig blott fast till ditt bröst, dina lifspulsar beveka det ju! — M a x — M a x min son —» min vän, min välgörare!” — - Så stormade han utan uppehåll, så att alla blefvo oroliga för dessa utbrott af den öfverretade känslan. R i x e n d o r f , deri sansade vännen, lyckades det ändtligen att lugna Hofrådet, som nu först insåg, bvad han vunnit i den herrliga ynglin gen och med djup rörelse såg, huru äf- ven Geheimerådinuan F o e r d i sin dot ters förbindelse med R e u t l i n g e r s brors son gladde sig åt det nya uppblomstran det af en gammal förlorad tid. Elt stort välbehag ytfrade äfven Geheimerådet, som snusade ömnigt och på en correct och väl prononcerad fransyska utlät sig öfver partiet. Först och främst skulle nu6o J u l i e s syslrar underrättas om händel sen, men de kunde ingenstädes igenfin-, nas. För IVanncttes- skuld hade man redan sett efter i alla stora Japanska Va ser, som stodo omkring i Vestibuleri, om hon till äfventyrs, för mycket lutande sig öfver randen, kunnat falla ned, men för- gäfves; ändtligen fann man den lilla in somnad under en rosenbuske, der man icke genast hlifvit henne varse, och äf- venså fick man fatt på C /em en tm e i en aflägsen Alle'e, hvarest hon förgäfves eftersatte den flyende blonda ynglingen och ropade med hög röst: „0, menniskan inser ofta för gent, huru mycket hon blef älskad, huru glömsk och otacks&m hon var, och detta misskända hjertat huru stort!” — systrarna voro något misslynta öfver den yngre, ehuru mycket skönare systerns, giftermål, och isynner het rynkade den smädelystna N a n n e t t e sin lilla trubb-näsa; men R i x e n d o r f6 i tog henne på armen och menade att hon väl en gång kunde få en mycket förnä mare man med ett ändå skönare gods. Då blef hon förnöjd och sjöng åter: „A- mcnez vos troupeaux, bergeres!” Men GLemcntine sade ganska alfvarsamt och förnämt: < (I den husliga lycksaligheten äro de vindstilla, mellan fyra trånga väggar framtvingade makliga nöjena blott den tillfälligaste beståndsdel: dess nerv- och lifsspiritus äro kärlekens brinnande Naphtakällor, som ur beslägtade

hjertan brusa i hvaiandra.” — Sällskapet i salen, som redan fått kunskap om de underliga och glada händelserna, väntade med otå lighet på brudparet, för att få bryta ut i behöriga lyckönskningar. Guldtygs- H errn, som vid fenstret afhört och åskå dat allt, anmärkte slugt: ”Nu vet jäg, hvarföre bocken var så vigtig för den arma Max. Hade han väl varit i fän- 66a gelse, så hade all försoning blifvit omöj lig.” Alla applauderade denna mening, hvartill PVilibald gaf lösen. — Redan ville de ur sidorummet inti'äda i salen , då den Turkiska Ambassadören, som tills nu förblifvit på Sophan och ingen ting sagt, utan blott genom pipans surrande fram och åter och genom de sällsamma ste griinaeer tillkännagifvit sitt del lagan de, sprang upp såsom galen och for emel lan brudparet: (< Hvad — hvad?” ropade han, (rnu strax t giftas, straxt giftas? — Din skicklighet, din flit i all ära, Max!. — men du är en Kyckling, utan erfaren h et, utan lefnadsklokhet, utan bildning» D u går inåt med fotterna och är grof i dina talesätt, såsom jag nyss h ört, då du kallade din Onkel Hofrådet R e u tliiig e r du. U t i verlden! — till Gonstantinopel! — der lärer du allt hvad du behöfver för lifvet —• vänd sedan åter och gift dig utan fruktan med mitt kära, hulda barn ‚den sköna *Julie*.” — Alla voro helt förvånade öfver *Exters* sällsamma begäran. Men denne tog Hofrådet afsides; bägge stälde sig midtemot hvarandra, lade händerna på hvarandras axlar och vexlade några arabiska ord. Derpå kom *Reutlinger* tillbaka, tog *Max* vid handen och sade ganska mildt och vänligt: „Min käre gode son, min dyre *Max*, gör mig det nöjet och res till Constantinopel, det kan högst vara sex månader, sedan anrättar jag ditt bröllopp här!” — Oaktadt alla brudens protestationer måste *Max* bort till Constantinopel.

Nu kunde jag, gunstige läsare! väl fogligen sluta min berättelse, ty du kan väl föreställa dig, att *Max*, sedan han återkommit från Constantinopel, hvarest han åskådat marmortrappan, dit sjöhunden apporterat barnet till *Exter*, jämte mycket annat märkvärdigt, verkligen giftesig med *Julie*, och du fordrar väl icke att dessutom få veta, huru bruden var klädd och huru munga barn paret tills dato erhållit. Jag vill blott ännu tillägga, att på Mariæ-födelsedag 18— *Max* och *Julie* knäböjde midtemot hvarandra vid det röda hjertat. Ymniga stora tårar föllo på den kalla stenen, ty under den låg den välgörande farbroderns ack! alt för ofta blödande hjerta. Icke för att imitera Lord *Horions* grafvård, utan emedan han deri fann den arma Onkelns hela lefnads och lidandes-Historia antydd, hade *Max* med egen hand i stenen ingraft de orden:

Det hvilar!